

Monotonie pe vioară

Tudor Arghezi

De când nu mi-ai mai cântat
Sunt, vioară, întristat.
N-ai putea ști ce mă doare
De tot cad într-o-ntristare?
Întristat de ce să fiu?
Că-i devreme, că-i târziu?
Și n-am cine să mă-nvețe,
De mi-e dor sau mi-e tristețe,
Ca să știu, la întrebat,
Că ceva s-ar fi-ntâmplat.
Dor de ce-ar putea să-mi fie?
De altă nevinovăție?

Nu-mi dau seamă ce-ntristare
Negrăită, iar mă doare.
Întristările ți-s multe.
Cine să ți le asculte?
Cine ți le înțelege
Întristările pripege?
Că nici eu nu le-nțeleg,
Să le-nșir, să le dezleg.
Te-ntristează când și dacă
Alții cântă, râd și joacă?
Scripcă veche, mai de mult,

Doar tăcerea ți-o ascult,
Nu-mi dau seama ce-ntristare
De cât altele te doare,
Oare trebuie să-mi pară
Că-a murit ceva-n vioară?
Ori, vioară, simți mai bine,
N-a murit ceva din mine?